

ת"פ 16803/10/14 - מדינת ישראל - תביעות נגב נגד חסן בן אחמד צברי מהדי

בית משפט השלום בבאר שבע

כ' תמוז תשע"ה
07 יולי 2015

ת"פ 16803-10-14 מדינת ישראל נ' צברי

בפני כב' השופט רון סולקין,

המאשימה

מדינת ישראל - תביעות נגב

ע"י ב"כ עו"ד בת-אל חיים-יואל

נגד

הנאשם

חסן בן אחמד צברי מהדי

ע"י ב"כ עו"ד ניר ליסטר

הכרעת דין

כתב האישום והשלשלות ההליך

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו עבירות של נסיון לתקיפה, בניגוד לסעיף 379 ביחד עם סעיף 25 לחוק העונשין, תשל"ז-1977; איומים, בניגוד לסעיף 192 לאותו חוק.

על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 05.10.14, סמוך לשעה 19:30, בהיותו נתין זר השוהה במתקן "חולות" שבפיקוח השב"ס, ניסה לתקוף את נפגעת העבירה, סוהרת המשרתת כרשמת במתקן השהיה, בכך שזרק עליה כרטיס זיהוי ביומטרי (שלא פגע בה); כן איים עליה בכך שאמר לה **"תחזירי אותי לאגף שהייתי בו או שאני מקלף לך את הפנים"**.

הנאשם כפר באשמה והתיק נקבע להוכחות. תחילה, ויתר הסניגור על שמיעתו של ע.ת.2, חוקר שגבה אמרת הנאשם, אך בשלב מאוחר יותר שינה טעמו ודרש לזמן גם עד זה לחקירה. מבוקשו ניתן לו.

במעמד דיון ההוכחות העידו מטעם התביעה ע.ת.1 - הסוהרת נפגעת העבירה, וכן ע.ת.2 - חוקר משטרה גובה האמרה. מטעם התביעה הוגשו אמרת הנאשם (ת/א1', המתועדת בתקליטור ת/ב1'); דוח עיכוב (ת/2).

מטעם ההגנה העיד הנאשם לבדו וכן הוגש שרטוט שנערך על ידי נפגעת העבירה במהלך עדותה בבית המשפט (נ/1).

סיכום התמונה הראיתית

על פי דבריה של העדה ע.ת.1, סוהרת המשרתת, כאמור, כרשמת במתקן השהיה, באותו היום שהתה בעמדה. הנאשם הגיע למתחם שמול חלון הכניסה לעמדה. המדובר במתחם, אשר כונה על ידי העדה "המכלול", והוא למעשה, כעולה מהשרטוט נ/1 ומהסבריה של העדה, מעין רחבה שבצידה האחד קרוסלות המאפשרות כניסה מבחוץ אל מתקן השהיה או יציאה הימנו; ובצידה האחר - דלת כניסה לחלק הפנימי של מתקן השהיה. כלומר, מי שנכנס מבחוץ אל מתקן השהיה או מי שיוצא ממתקן השהיה החוצה עובר בדרך מול החלון בעמדה בה ישבה ע.ת.1.

לדבריה, הנאשם תחילה הסתובב בתוך הרחבה, כאילו "לא הבין מה הוא רוצה", ובהמשך השליך את הכרטיס הביומטרי שלו לכיוון שלה, אך לא פגע בה, ואמר לה "אם לא תחזירי אותי לחדר שהייתי בו אני אקלף לך את הפנים".

לדברי העדה, יצאה לקרוא למפקדיה, אך בינתיים הנאשם עזב את המקום. לשאלה מדוע זרק הנאשם את הכרטיס, השיבה, כי היה עצבני וכעוס על זה שהעבירו אותו חדר. לשאלה בגין מה בחרה להתלונן, השיבה (עמוד 7 שורה 8), "על זה שהוא איים עלי". העדה הוסיפה, כי המדובר במתקן שהיה שאינו סגור, השוהים רשאים לצאת מהמתקן בשעות היום, וגם היא עוזבת את המתקן ושבה לביתה בסוף יום העבודה, כך שחששה שהנאשם יפגוש בה, וחשה לחץ מאיומו. עוד הוסיפה העדה, כי מאז אותו מקרה, שינו את צורת העמדה, כאשר כיום ישנם סורגים על החלון והעמדה מוגנת יותר.

העדה עמדה על כך, כי לא היו אנשים נוספים במכלול.

לדברי העדה, לאחר האירוע פנתה למפקדיה. אחד המפקדים שאל אותה, איך היא מרגישה והיא בכתה. המפקדים חיפשו את השוטרים (בדרך קבע ישנה נקודת משטרה במתקן) אך מי מהשוטרים לא היה נוכח, ולכן נאלצה העדה להגיש התלונה רק למחרת.

ע.ת.2 - החוקר שחקר את הנאשם, סיפר כי גבה את אמרתו באופן חפשי ומרצון ואף הבהיר לו את זכויותיו, לרבות זכות ההוועצות (הדבר אף מאומת במלואו מצפיה בתקליטור ת/1ב). עוד סיפר, כי קורה שהשוטרים אינם מצויים בנקודת המשטרה, למשל אם הוא, כמפקד הנקודה, נאלץ לצאת לסידור כלשהו והסייר הנוסף שמצוי בה יצא לטפל באירוע, או אם שניהם יצאו לטפל באירוע.

לדברי העד, במקרה זה לא תשאל את הנאשם לפני החקירה בכתב.

העד עמד על כך, כי הנאשם דיבר עברית באופן שניתן היה לתקשר עמו בצורה תקינה ולכן לא זימן מתורגמן לחקירה.

העד נשאל, על מה הסתמך כששאל את הנאשם, בחקירתו, כי לפני כן אמר שעשה טעות והיה שיכור, והפנה לדוח העיכוב ת/2. כשנאמר לו, כי בדוח העיכוב מסר הנאשם, אמנם, כי עשה טעות, אך לא נרשם שמסר שהיה שיכור - השיב

שלדעתו היתה לו אינדיקציה לכך שהנאשם היה שיכור, השאלה לא באה סתם - יתכן שהנאשם אמר זאת בשלב העיכוב או בשלב אחר כלשהו, וזאת למרות שהדבר לא נרשם.

העד נחקר, מדוע לא זימן עדים פוטנציאליים לחקירה, חרף כך שהנאשם מסר, כי היו אנשים במקום, והשיב, שהנאשם לא מסר פרטים מדויקים שאפשרו זימון עד כלשהו לחקירה.

מטעם ההגנה העיד הנאשם לבדו. לדבריו, ביום האירוע הגיע לחדרו, הכרטיס הביומטרי לא פתח את החדר. הנאשם פנה אל העמדה בה שהתה ע.ת.1, והיא בדקה ואמרה לו שלפי הכרטיס העבירו אותו לאגף אחר. הנאשם חזר שוב לחדרו הקודם, הכרטיס לא פתח הדלת. אז חזר פעם שניה אל ע.ת.1, ולדבריו אמר לה שתפתח לו את הכרטיס (הכוונה לכך שיוכל לפתוח את חדרו הקודם באמצעות אותו כרטיס) ושמחר ילך ל"טוביה" (לדבריו - איש שב"ס שמחליט על השיבוץ בחדרים) ויסדיר הענין. ע.ת.1 השיבה לו, כי היא עצמה לא תפתח לו את הכרטיס, אלא רק למחרת עליו לפנות לאותו טוביה, ואז - "זרקתי לה את הכרטיס והלכתי". למחרת, מסרו לו כי המשטרה מחפשת אותו. הוא פנה למשטרה, אך אמרו לו לשוב למחרת. למחרת הגיע למשטרה, ישב בחדר עם "עופר" מהמודיעין ולאחר מכן נחקר על ידי ע.ת.2. לדבריו, כאשר זרק את הכרטיס לעבר ע.ת.1, לא איים עליה, אך אמר לה שהוא יכנס בלי כרטיס, ואכן נכנס, באותו הערב, לחדר הקודם ללא כרטיס, תוך הסתיעות בשוהים אחרים שהעבירו טביעות אצבע שלהם.

לשאלה מדוע הפר את הכללים, השיב "ההתנהגות היא התנהגות גזענית חבל על הזמן כלפי כולם" וכן השיב, כי לא אירע דבר מכך שישן בחדר שאינו שלו.

לשאלה בדבר האנשים שמסר, באמרתו, שראו את האירוע, השיב, כי לא יכול היה להביאם לעדות היות שהם דרשו ממנו כסף לנסיעות ולא היה לו כסף לתת להם. עם זאת, כאשר נתבקש למסור פרטים של אותם אנשים, חמק ממתן תשובה במשך פרק זמן ארוך, וטען כי מדובר בכמות גדולה של אנשים, שהוא אינו יכול לספור. לאחר שאלות רבות בחקירתו הנגדית, מסר כינוי של אדם אחד, שלדבריו אינו יודע את שמו האמיתי (עמוד 22 ש' 7 - 8 לפרוטוקול). לשאלת בית המשפט, השיב העד שלא מסר לסניגורו את פרטיהם של אותם עדים, וזאת חרף הערת הסניגור באותו מעמד, אשר טען, כי קיבל הפרטים מהנאשם.

מכל מקום, בחקירתו הנגדית נשאל, כמה אנשים שמעו אותו מדבר בזמן בו נטען, כי איים על ע.ת.1, והשיב "חוץ ממנה? האנשים שהיו בדלת? לא נראה לי שהם שמעו".

טענות הצדדים

התביעה עותרת ליתן אמון מלא בגרסתה של העקבית והקוהרנטית של ע.ת.1, אשר נכרו בה, לשיטתה, אותות אמת של רגש ומבוכה וכן של חשש מהמעמד מול הנאשם. ע.ת.1 פנתה למשטרה למחרת האירוע ובסמוך לאחר האירוע פנתה למפקדה. ע.ת.1 הסבירה הרקע למעשיו של הנאשם - התרעומת שהביע על העברתו לאגף אחר.

התביעה מוצאת תימוכין לעדותה של ע.ת.1 בדברי הנאשם עצמו, שגם מהם עלה, כי כעס על מעבר האגף. עוד מצינת התביעה, כי חרף דברי הנאשם במשטרה, שאנשים ראו את האירוע, וחרף כך שמסר, כי חלקם עודם במתקן השהיה, נמנע מלהביא עד כלשהו ואף למסור פרטיו של עד כלשהו על מנת שניתן יהיה לחקור אותו בבית המשפט.

התביעה טוענת, כי אין לנפגעת העבירה מניע להעליל על הנאשם, ומבקשת להרשיעו בדיון.

בפתח סיכומיה, עתרה ההגנה לתקן טעות - לשיטתה - בפרוטוקול הדיון. בשורה הרלוונטית, אישר הנאשם, במהלך חקירתו הנגדית, כי מסר לחוקר המשטרה, שעשה טעות. הסניגור טען, כי מה שנאמר על ידי הנאשם היה, שהוא נכח במקום בטעות. הסניגור שב וחזר על בקשתו לתקן הפרוטוקול או להעיד המתורגמן, חרף כך שבית המשפט דחה הבקשה, לאחר שמיעת עמדת התביעה, היות שהדברים נשמעו בזמן אמת על ידי בית המשפט והיו זכורים היטב. דברים אלה נאמרו על ידי הנאשם בשפה העברית. הדברים אף תאמו במלואם את התגובה שמסר הנאשם, בזמן אמת, בדוח העיכוב ת/2 (ראו סעיף 5 לדוח). כאן המקום לציין, כי הנאשם העיד, המרבית המכרעת של עדותו, בשפה העברית ללא כל קושי, ורק פעמים ספורות נדרש לסיוע מתורגמן כדי להבהיר מילה או ביטוי סבוכים יחסית, כגון המילה "כינוי", מילה שמשמעותה אינה תמיד שגורה גם בפיהם של דוברי עברית מבטן. יצוין, כבר בדיון המענה שהתקיים לפני מותב אחר בתאריך 22.10.14, מסר הנאשם, כי מדבר עברית ולפיכך לא זומן מתורגמן. גם בדיון המענה הנוסף, שהתקיים לאחר מכן (בתאריך 03.12.14) מסר הסניגור, כי אין צורך במתורגמן. אמנם, לדיון ההוכחות מצא בית המשפט לקבל הבקשה לזמן מתורגמן, אך זאת רק למען הזהירות. ואולם, כאמור, לא היה בכך צורך במרבית המכרעת של העדות לרבות עת נשמע הביטוי המדובר.

בהמשך, טענה ההגנה, כי עדותה של ע.ת.1 בעלת משקל נמוך, היות שנמסרה רק ביום שלמחרת. עוד נטען, כי לא עולה מעדותה בבירור, שהנאשם ביקש לתקוף אותה באמצעות הכרטיס שזרק. כן נטען, כי יש לזקוף לחובת משטרת ישראל אי חקירתם של עדים שהיו נוכחים במקום, ועשויים היו לשפוך אור על האירוע. עוד נטען, כי המדובר בגרסאות מעוינות, ובמצב דברים זה אין די ראיות כדי להרשיע הנאשם.

דיון והכרעה

לא בכדי ניסתה ההגנה, בכל דרך, לעקור התבטאותו של הנאשם מהפרוטוקול שנאמרה עם עיכובו, כי "עשה טעות", שכן עשויה היא לשמש בבחינת ראשית הודיה, שיש בה כדי להוות סיוע לראיות התביעה. ראו השופט פרופ' י' קדמי **על הראיות - הדין בראי הפסיקה**, מהדורה משולבת ומעודכנת תשע"א - 2009, חלק ראשון, ע' 291 - 293.

מכל מקום, גם בהתעלם כליל מביטוי זה, אשר עשוי לשמש כראשית הודיה, עלה בידי התביעה להציג די ראיות לצורך ביסוס האמון בגרסתה של ע.ת.1.

עדותה של ע.ת.1 עשתה רושם מהימן על בית המשפט. העדה לא הפריזה בתיאור התנהגותו של הנאשם. כך למשל, ציינה, כי הכרטיס שזרק לעברה לא פגע בה. כן ציינה, כי הסיבה המרכזית לתלונה היתה החשש מהאיומים ולא זריקת

הכרטיס.

ע.ת.1 דיווחה על האירוע מידית למפקדיה. בניגוד לטענת ההגנה, לא נמצא שיהיו כלשהו בפעולותיה, וניתן הסבר לכך שהעדות עצמה נמסרה למחרת - היות שבאותו היום לא היו השוטרים נוכחים בנקודה. מכל מקום, היות שהאירוע נושא כתב האישום אירע בסמוך לשעה 19:30 בערב, מסירת עדות למחרת אין בה שיהיו כלל.

עלה מדברי העדה, כי חשה פחד של ממש מהנאשם וחששה להתעמת עמו. לא ניכר בדבריה רצון כלשהו לפגוע בו מעבר לנדרש.

בית המשפט מקבל טענת התביעה, כי יש בעדות הנאשם, חרף כך שעשתה רושם שלילי בדרך כלל, כדי לחזק את עדותה של ע.ת.1. שכן, עולה מדברי הנאשם בבירור, כי חש כעס על כך שהועבר אגף, שלא בידיעתו ושלא ברצונו. גם התנהגותו, לפיה חזר פעם אחר פעם לעמדה בה שהתה ע.ת.1, מצביעה על כך, כי חש כעס וכי לא התנהג באופן מושכל. שכן, מה היה לו לשוב ולנסות פעם נוספת את פתיחת החדר באמצעות הכרטיס, לאחר שניסה קודם לכן, וכבר נמסר לו מהעדה ע.ת.1, שלא תוכל לעשות שינוי כלשהו במצב עד שיבוא האחראי על השיבוץ - למחרת.

עוד עלו, מעדותו של הנאשם, משטמה רבה כלפי ע.ת.1 וכלפי הממונים במתקן שהיה בכלל, אותם האשים ב"גזענות", על אף שלא נתן דוגמא כלשהי על יחס מפלה או גזעני.

כן עלו מעדותו קווים אנטי סוציאליים ומתריסים, שלא לומר עזות מצח של ממש. כך, למשל, כאשר סיפר העד, כי חרף ההוראה שקיבל לעבור לאגף אחר, השתמש בטביעות אצבע של אחרים כדי לשוב וללון בחדרו הקודם, על אף שהדבר היה בניגוד לכללים. הנאשם אף ציין, כי "לא קרה שום דבר", כלומר, אינו רואה כל בעיה בהפרת הכללים.

הן בחקירתו על ידי ב"כ הצדדים והן בסיום העדות, כאשר ניתנה לו האפשרות לכך על ידי בית המשפט, לא יכול היה ליתן טעם כלשהו מדוע תעליל עליו ע.ת.1 דברים שלא עשה.

כאמור, בניגוד לדברי ההגנה, לא יכול היה למסור ולו פרטים של אדם אחד, אשר עשוי היה להעיד לטובתו. יתר על כן, עלה מדבריו שבכל מקרה, גם אותם אנשים שהיו בקרבת מקום, לא יכולים היו לשמוע את חלופי הדברים בינו לבין ע.ת.1. כך שלענין זה מקבל בית המשפט את הסברו של ע.ת.2, כי הנאשם לא מסר פרטים מספקים באמצעותם ניתן היה לאתר את אותם אנשים עלומים שציין באמרתו, ולמעשה, היו דבריו בבחינת הכחשה סתמית, ללא תימוכין כלשהם בעולם המעשה.

מכל המקובץ, וגם בהתעלם מראית הסיוע העולה מדוח העיכוב ת/2, עת ציין הנאשם עם עיכובו, "עשיתי טעות" - עלה בידי התביעה להוכיח, ברף הנדרש בפלילי, את אמיתות דבריה של ע.ת.1.

אלא, שגם לאחר מתן אמון מלא בגרסתה של ע.ת.1, יש מקום לבחון האם היה בדברים אלה כדי לבסס היסודות הנדרשים לצורך הרשעה בעבירות שבכתב האישום.

אשר לעבירה של נסיון תקיפה - מוצא בית המשפט ספק, האם כוונה זריקת הכרטיס היתה לתקוף את נפגעת העבירה ע.ת.1 ולפגוע בה.

אין מחלוקת, שהכרטיס לא פגע בעדה.

העדה אף אישרה, בהגינותה, כי בעת שמסרה התלונה חפצה להתלונן על עבירת האיומים.

יתר על כן, כרטיס מסוג זה, שהינו דק וקל משקל, אינו מהווה, על דרך השגרה, חפץ באמצעותו יתקוף אדם מאן דהו, בייחוד כאשר המדובר במי שווה במרחק מסוים ממנו. ודוק: עלה מדברי העדה, כי הנאשם עמד מחוץ לחלון, כאשר בינו לבינה מחשב ושולחן משרדי, מרחק המוערך בכמטר אחד לפחות.

לאחר שבית המשפט שמע את מכלול הראיות, נותר ספק, האם זריקת כרטיס לא היתה מעשה של התרסה בלבד. לכל היותר, ניתן לראות בזריקתו מעשה שבא לחזק הדברים שאמר הנאשם על פה.

לאור האמור, מוצא בית המשפט לזכות הנאשם מהעבירה של נסיון לתקיפה, הוראת חיקוק מס' 1 בפרק ב' בכתב האישום.

אשר לעבירה של איומים, בניגוד לסעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, שאני.

משקיבל בית המשפט את עדותה של ע.ת.1 כמהימנה, לא יכול להיות ספק, שמשמעות המילים "אני אקלף לך את הפנים" הם בבחינת איום מוחשי וקשה לשמיעה. הדברים עצמם מעידים על כוונתם ועל מחשבתו הפלילית של אומרם, נתפסו כמאמים ברמה הסוביקטיבית ויתפסו כך על ידי כל אדם סביר שישמע אותם.

בנסיבות אלה, מוצא בית המשפט להרשיע הנאשם בעבירה זו.

סוף דבר, יזוכה הנאשם מעבירה של נסיון לתקיפה, בניגוד לסעיף 379 ביחד עם סעיף 25 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, ויורשע בעבירת איומים, בניגוד לסעיף 192 לאותו חוק, כשתוכן האיומים הינו כמפורט בשורות השניה והשלישית בסעיף 3 בפרק א' (העובדות) לכתב האישום, ולחיזוק האיום זרק הנאשם כרטיס על השולחן בצמוד לו ישבה ע.ת.1.

המזכירות תעביר עותק הכרעת הדין לידי הסניגור.

ניתנה היום, כ' תמוז תשע"ה, 07 יולי 2015, במעמד התובעת, הנאשם, המתורגמן ובהעדר הסניגור.